

Za kouzelnou vodou a šumavským zámekem do Zdíkov

GPS souřadnice: 49.0841481, 13.6972769

Praktické informace

Délka trasy: 7 km

Obtížnost: Středně těžká trasa vedoucí z velké části po rovině a potom do mírného kopce. Nejprve krátce kolem památek města a pak přírodou. Výlet je možné jet s kočárkem a na kole, pokud mají obě vozítka terénní kolečka. Pejskům se líbit bude. Projedete ho volným tempem za necelé dvě hodinky.

Vzdálenost od Prahy a jak se tam dostat: 140 km ujedete za 2 hodiny. Podrandíte po D4 směr Strakonice a před Volyní odbočíte doprava na Zdíkov.

Parkování: Zaparkujete kdekoli v centru obce zdarma. Před zámekem a u COOPu je dostatek parkovacích míst.

WC: Oficiální veřejné toalety jsou na autobusovém nádraží ve Zdíkově.

Možnost občerstvení: restaurace U Novotných a dobře vaří i v řeznictví U Ratajů vedle COOPu.

Nejbližší další výlet agentury Velká dobrodružství: Vimperk, Michlova Huť, Boubín, Borová Lada, Vlachovo Březí, Kašperk, Strakonice, Prachatice, Sušice, Chanovice, Horažďovice.

Trasu pro vás prošla Lucie Nachtigallová.

Trasu testovali kamarádi Tereza a Jiří z Vimperka se svými maminkami.

Tereza (6 let): „Zámek jsem neviděla, ale moc se mi líbil ostrov.“

Jiří (7 let): „Já jsem vyluštil tajemku a vodu u studánky jsem radši nepil. Oči mám zdravé.“

Popis výletu - Legenda pro rodiče

Milí cestovatelé,

vítejte v krásné šumavské obci Zdíkov, kde na vás čeká zámek, který vypadá jako vystřižený z pohádkových příběhů. A také krásná příroda. Vypravíte se na ostrov, potkáte starobylé šumavské chalupy, kapli s kouzelnou studánkou a uvidíte mnoho zvířátek. Cestou budete luštit tajemku, povyprávíme si pohádky a zazpíváme si.

Výlet vznikl s laskavou podporou a pomocí obce Zdíkov, a proto je zdarma. :)

Dopis dětem

Ahoj, kluci a holky, na dohled horským rozhlednám na Churáňově a Javorníku se rozprostírá kraj plný drobných zajímavostí, o kterých mnohdy turisté ani nevědí. Najdete zde romantickou poutní kapli, památné stromy, kříže i kamínky. Na trase budete luštit tajenku a hledat skrytá písmenka a obrázky na stavbách i v přírodě. Stejně jako k našim ostatním výletům jste také k dnešnímu dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Půjdete-li správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte.

Za kouzelnou vodou
a šumavským zámekem
do Zdikova

KAPLE
NAROZENÍ PANNY MARIE

Doplňovačka

Hurá do výletování!

Auto zanechte na parkovišti pod zámkem a rozhlédněte se.

Obec Zdíkov je moc zajímavé místo na Šumavě, které vypadá trochu jako z pohádky a trochu jako z dobrodružného románu. Najdete ho v jižních Čechách kousek od Vimperka. Historie této vesnice začala už hodně dávno, první zmínka o ní je z roku 1318, což znamená, že je stará více než sedm set let. Kolik roků je to v tomto roce přesně? Věděli by školáci?

Než se vydáme k zámku, mrkněte směrem do obce. Mrkne tu na vás restaurace **Zlatá koruna** (čp. 171). Ve svých počátcích sloužila v roce 1913 jako hotel, později byla v roce 1926 v patře hotelu umístěna četnická stanice.

Dnes zde již nevaří, ba ani četníci už tu nehlídají, ale koruna je tady pořád. Vidíte ji?

První písmenko do tajenky na vás čeká na naučné tabuli pod zámkem. Kdo u ní bude první?

Pod kterou číslicí se schovává pomník padlým v I. světové válce?

1. Napište číslici.

Vyhledejte na tabuli znak obce a popište ho. Co si myslíte, že barvy a zvíře znamenají?

Uprostřed štítu rozpíná křídla orlice, která je barevně rozdělena opačně než pozadí – v zeleném poli je stříbrná a ve stříbrném poli červená. Na hrudi má malý modrý štítek se šikmým zlatým pruhem. Tento pruh je pro naše dnešní putování důležitý! :)

Zelená barva symbolizuje hluboké šumavské lesy, které Zdíkov obklopují a které byly vždy hlavním zdrojem práce a obživy.

Hlavní postava orlice je i ve znaku naší země. Malý modrý štítek se zlatým pruhem uprostřed orlice je erbem rodu Thun-Hohensteinů. A na jejich dílo se jdeme podívat.

Zámek obcházíme tak, že ho máme po levé ruce. Mineme tak dům s parožím. Kterému zvířeti asi patří?

Zastavíme se až před vstupem do zámku.

Nejdůležitějším obdobím pro Zdíkov bylo 19. století, kdy ho vlastnila bohatá rodina Thun-Hohensteinů. Z malé osady udělali moderní místo, kde se vyrábělo sklo, pivo a stavěly se nové silnice. O tom si ale řekneme za chvíli.

Jak se vám zdejší zámek líbí? Dovnitř se nedostanete, ale můžeme si alespoň představit, jak by se tady žilo princeznám.

Znáte nějaké pohádkové princezny, které by tady mohly bydlet? Jak se jmenovaly, a ve kterých pohádkách vystupují?

Zkuste jich vyjmenovat alespoň pět. Schválně, jestli budou stejné jako ty, které napadly nás.

Princezna Lada z pohádky *O princezně se zlatou hvězdou na čele* musela svou krásu i zlatou hvězdu schovat pod kožíšek z myších kůží, aby unikla zlému králi Kazisvětovi.

Krasomila z pohádky *Potrestaná pýcha* byla zpočátku velmi pyšná a odmítala všechny nápadníky, dokud ji král Miroslav v převleku za zahradníka nenaučil, že největší hodnota člověka je v jeho pracovitosti a dobrém srdci.

Slavěnu z pohádky *Princ Bajaja* musí před drakem zachránit statečný němý Bajaja.

Princezna *Zlatovláska* má dvanáct sester, které vypadají úplně stejně. Jiřík ji pozná jen díky tomu, že mu pomohou zvířátka, kterým kdysi zachránil život.

A pak tady máme Růženku a Sněhurku.

Které z princezen by tento zámek slušel?

Najděte nad vchodem znak, ve kterém poletují hned dvě orlice.

Přečtete německý nápis pod ním?

2. Opište druhé slovo.

Tato německá věta v doslovném překladu znamená: *V konání nikdy neustat. Nebo také: V činnosti nikdy neochabovat.* Je historicky spojená se šlechtickým rodem Thun-Hohensteinů, jde o jejich rodové heslo. A zároveň o slovní hříčku, která využívá jméno rodu. Slovo *imthun* zní v němčině velmi podobně jako jméno rodiny *Thun*. Celé heslo si tedy můžeme vysvětlit i jako: *Být Thunem znamená nikdy neodpočívat v práci.* Tato zásada byla v podstatě i příkazem všem členům rodu: Každý Thun musí být pilný, pracovitý a neúnavně aktivní. Což šlechtici celkem plnili. Věnovali se politice, hospodářství i charitě.

Jaké by bylo heslo vaší rodiny? Zkuste si nějaké vymyslet. Co třeba: *Vždy přezutý, vždy umytý!* Pokud nejste šlechtici, nemusíte ho brát tak vážně.

Za plotem na zámeckém nádvoří vykukuje vysoká **památná lípa**. Její kmen je tak mohutný, že by ho muselo obejmout několik dětí najednou, protože má obvod skoro sedm metrů. Koruna se tyčí do výšky přes 20 metrů a v létě vytváří obrovský stín, který pokrývá velkou část trávníku v parku.

Podle dendrologického měření z roku 2014 je lípa stará asi 200 let. Pamatuje tedy dobu, kdy se ve Zdíkově ještě proháněly koňské povozy a zámek vypadal úplně jinak než dnes.

Stále obcházíme zámecký areál tak, že ho máme po levicích. Třeba se vám podaří nakouknout dovnitř. Nám se to bohužel nepodařilo....

Již ve 14. století (tedy přibližně za Karla IV.) zde stávala gotická tvrz, která sloužila k ochraně místních pánů a správě okolních pozemků. Postupem času byla přestavěna v renesanční a později barokní zámek, ale svou nejslavnější podobu získal objekt až v 19. století.

Panství často střídalo majitele. Zajímavostí je, že ho v roce 1837 zakoupil hrabě Ferdinand Pálffy. Ovšem s úmyslem co nejrychleji z něj „vyždímat“ co nejvíce peněz. Uspořádal proto loterii, ve které bylo jedinou a hlavní výhrou celé velkozdíkovské panství. Nakonec vyhrál jeden z mála neprodaných losů, a tak panství zůstalo dosavadnímu majiteli. Takže hrabě „vyhrál“ spoustu peněz za prodané losy a panství mu zůstalo. (A je otázka, zda výherní los celou dobu neschovával v kapse.)

Jak vidíte, děti, spoléhat se na štěstí v loterii nebo sázkách není zrovna chytré. Pokud ovšem nejste sázková kancelář...

Ale když tak o tom přemýšlíme, co kdybyste měly štěstí na los a panství získaly? Copak byste s ním provedly?

Představte si, jak by se v té spoustě pokojů na zámku parádně hrála schovka! (Pokud byste ale předtím nedostaly za úkol je vyluxovat.)

Mineme tajemná dřevěná dvířka v kamenné zdi a míříme po mostě na ostrov.

Posledním držitelem zdíkovského panství byl rod Thun-Hohensteinů, o kterém už byla řeč. V letech 1865 až 1868 dal budovu zámku rozšířit a přestavět v novoklasicistním stylu. Interiéry zámku byly vybaveny drahým nábytkem, obrazy a loveckými trofejemi, které připomínaly bohatství rodu. Roku 1919 na základě ustanovení pozemkové reformy byl zámek rodině zabaven státem. Poté sloužil k mnoha různým účelům. Do roku 1975 v něm fungovala měšťanská později základní škola. Do roku 1990 patřil firmě Orbis. Většina původního vnitřního vybavení se proto logicky ztratila nebo zničila. Dnes je zámek v soukromých rukou a funguje jako hotel. Aby se v něm někdo ubytoval, byly opraveny fasáda i střecha a budova opět zdobí.

Co **zámecký park**? Jasně, je tady! Jde o takzvaný anglický park, což znamená, že nemá přísně střížené keře jako francouzské zahrady, ale snaží se napodobit krásnou a volnou přírodu. Má rozlohu kolem pěti hektarů a rostou v něm velmi vzácné stromy. Stavbou silnice byl však rozdělen na dvě části, takže nyní už netvoří jeden celek. Jak sami vidíte.

Ocitli jsme se na místě, kterému zdejší lidé říkají **Ostrov**. Je to vlastně větší ze dvou zámeckých rybníků, uprostřed kterého je skutečně ostrůvek. Celý tento prostor byl vytvořen ve druhé polovině 19. století, tedy právě v čase, kdy se park

budoval.

Rybník s ostrůvkem byl vymyšlen tak, aby vypadal jako krásná přírodní zahrada. Místečko, kde si panstvo ze zámku mohlo užívat klid a pohodu. Dříve se tam lidé mohli projíždět na lodičkách, což byla tehdy oblíbená zábava. Dnes už se tady na lodičkách sice nejezdí, ale stále je to jedno z nejhezčích míst v celém parku.

Na ostrůvku rostou vzácné stromy a keře, které zde byly vysázeny už před mnoha lety. Nejzajímavější je „ostrovní“ památná lípa. Najděte ji a dobře prozkoumejte cedulku u ní.

Jaké zvíře na lípě vidíte? Spočítejte jeho drápy. Co si myslíte o laku na jeho nehtech, pardon drápech? :)

3. Co má šelma na hlavě?

Vyplázněte jazyk jako lev a postavte se jako on. Nechte se takto před lípou vyfotit a s vyplazeným jazykem se nyní vraťte před zámek. Kdo to nedokáže a bude se smát, udělá tři dřepy! :)

A teď zpátky na křižovatku před zámek. Podívejte se do ulice, kterou jsme si pro sebe pracovně nazvali „žlutá“. Víte proč? Tak tou nejdeme.

Vydáme se doprava, dětské hřiště tak máme po pravé ruce. Nalevo nám cestu ukazují tři keramické domečky a maják.

Vyhlížíme pohádkovou chaloupku. Kdo ji uvidí jako první?

Je to takzvaná roubenka. Co to znamená?

Roubená stavení se v našich krajích stavěla hlavně v podhorských a horských oblastech, kde byl v lesích dostatek dřeva. Roubenku poznáte na první pohled: je dřevěná, stěny tvoří vodorovně položené trámy. Aby držely, jsou v rozích umně pospojované – zaklesnuté do sebe. Lego hadr! Tento způsob stavění se nazývá roubení a právě od něj získaly tyto stavby svůj název. (Také samozřejmě existují maskované omítnuté roubenky... Chytré očko je však většinou odhalí. Zda dřevomorka, netušíme.)

Základem roubenky jsou silné kmeny stromů, nejčastěji smrků nebo jedlí, které tesaři umně opracovali, aby si na sebe mohly „sednout“. Trámy se skládaly jeden na druhý jako stavebnice. Aby do domu nefoukalo a neutíkalo z něj teplo, vyplňovaly se mezery mezi trámy speciální směsí jílu, plev a slámy, které se říkalo vymazávka. Výplň se často bílila vápnem, což vytvářelo typický vzhled pruhované stěny, kde se střídá tmavé dřevo se světlými pruhy. V minulosti takové usedlosti mnohdy nebyly jen místem k bydlení, ale fungovaly jako malé „podniky“. Součástí byly chlévy pro zvířata, stodoly na seno a dílny. Rodiny musely být skoro úplně soběstačné, takže si vyráběly vlastní potraviny, samy opravovaly, co mohly, a tak podobně.

Kolik oken napočítáte v přední části domu ze strany, od které přicházíte?

4. Napište číslici.

Zkuste si všimnout, jak jsou okna malá oproti moderním domům. Víte, proč se dříve dělala okna tak malá, i když pak bylo v domě méně světla?

Kdybyste chtěli vidět i další pohádkovou chaloupku, pokračujte asi 100 metrů rovně za nosem kolem křížku doprava ke stavení s čp. 135.

Pak se sem ale vraťte, protože my odbočíme doleva. Pomaličku opouštíme obec a noříme se do lůna přírody. (Kdo by nevěděl, co je lůno, tomu to vysvětlí strýček Google nebo maminka.)

U křížku si vyzvedneme další písmenko do tajenky.

Kolik postav napočítáte na kříži? A kolik z nich má křídla? Která z nich je podle bible syn Boha?

Na soklu pod Marií je vytesán strom.

5. Kolik má větví strom?

Postavíme se jako strom, místo větví máme paže. Za zády nás stráží kříž a my vyrazíme doprava k domu čp. 100.

Je tady někdo, komu je přesně tolik let? Kolik členů vaší rodiny musí spojit svůj věk, aby vám vyšla stovka. U vás to bude určitě celá rodina, u nás už bohužel stačí jen autorka tohoto textu s manželem a psem. :)

Kdo má ale všech pět pohromadě, ví, že věk je jenom číslo.

Kráčíme kolem řadovek stále rovně za nosem až k domečku, který má na zahradě větrný mlýn a u plotu sbírku kamínků. Prohlédněte si je, ale neberte je. Nechte je tam jako překvapení pro ostatní výletníky.

Jsme v přírodě a čeká nás jeden jediný dnešní kopeček. Je táhlý, ale mírný.

Přemýšlejte, jak přišel Zdíkov ke svému jménu. Napadá vás něco? Co vám jméno připomíná? Nám zeď a díрку. Ale to jsme úplně vedle. Jak ta jedle!

Od 14. století patřila obec k hradu Vimperk. A byl to právě purkrabí na Vimperku Zdík z Janovic, kdo dal obci jméno.

A kde vzal Zdík svého Zdíka? Prý ze staroslovanského slova, které prý znamenalo „budovat“, „stavět“ nebo „zdít“. Takže ona tam ta zeď přece jenom je. Ovšem bez dírky.

Vyzkoušejte si, jak by znělo vaše příjmení se jménem Zdík.

Vyberte si jednoho člena výpravy a zkuste mu až do konce výletu říkat Zdíku nebo Zdíčko. Jo jo, přesně takto to ve Středověku znělo! :)

Po polní cestě šlapeme do mírného kopce. Za chvílenku přejdeme potok, který se jmenuje stejně jako obec a zrovna teď i jako jeden z členů vaší výpravy. :)

Napravo najdete zbytky dětského bunkru. A také stromy, které se různě vplétají samy do sebe. Je jich tady hodně a vůbec jim nevádí, že se jedná o různé druhy. Prostě se milují a tulí bez ohledu na barvu kůry, jehličí, listů a podobně. Poznáte některé z nich? Je mezi nimi i javor? Asi ne, ale jeden javor na nás čeká už za chvíli.

Javor na Johankách roste jižně od obce v místě zvaném Johanky. Dříve tudy vedla důležitá polní cesta propojující místní samoty a pastviny. Podle odborných měření dosahuje tento javor klen výšky přes osmnáct metrů a jeho kmen má obvod úctyhodných 370 centimetrů. Dokážete ho obejmout?

Přímo u paty javoru stojí na kamenném podstavci litinový kříž. Vidíte vytesaný letopočet? Dokazuje, že strom i kříž byly na toto místo usazeny přibližně ve stejné době, tedy v polovině 19. století. V té době byl Zdíkov pod správou rodu Thun-Hohensteinů a docházelo ke zvelebování krajiny. Kříž u cesty sloužil jako místo pro krátké zastavení a modlitbu pocestných, zatímco javor jim poskytoval stín a ochranu před nepohodou.

Samotný název Johanky pravděpodobně odkazuje na dřívější majitele pozemků.

6. Opište druhou číslici z letopočtu.

Jdeme stále dál polní cestou. Bedlivě se dívejte na stromy napravo. Ti nejbystřejší na jednom z nich za chvíli možná objeví malou modrou šipku.

Pokud se zahledíte z vrcholu kopce do obce a zaostříte pohled směrem ke kapličce, možná zahlédnete budovu bývalého Schwarzenberského **pivovaru** (sídli v čp. 148). Kdysi se tu vařily tisíce hektolitrů piva. Byl to na svou dobu velký a vyhlášený pivovar.

V budově byly zřízeny sklepy, spilka, bednárna, byt pro sládku a kanceláře. Od potoka byla k pivovaru vybudována stoka, která do něj přiváděla užitkovou vodu. Pivovar byl zrušen v roce 1911. V roce 1915 v něm byl zřízen lazaret pro raněné vojáky, který měl 60 lůžek. Během nacistické okupace v horním křídle sídlily obecní knihovna, obecní úřad a chudobinec. Po druhé světové válce až do roku 1959 pošta, pak různé firmy. Nyní je z něj bytový dům.

Kdo má žízeň? Tipujeme to na tatínky!

Už máte šipku? Vy jste ale bystrozrací! Tak nyní zkuste najít další modrou šipku na sloupu elektrického vedení nalevo.

Zamyslete se a zkuste vymyslet, čím se tady obyvatelé před stovkami let živili.

Jasně, bylo to hlavně zemědělství. Obdělávali pole, chovali dobytek a také pracovali v lese.

Práce v lesích na Zdíkovsku a v celém šumavském regionu byla v minulosti nesmírně tvrdá. Pro obyvatele hor bylo základem všeho dřevo. Sloužilo jako stavební materiál, palivo pro domácnosti i sklářské pece a také jako hlavní zdroj výdělku.

Od časného jara do podzimu se v lesích těžilo jako o život. Dřevorubci, kterým se na Šumavě říkalo také drvoštěpové, pracovali v malých skupinách, nejčastěji ve dvojicích. Jejich nejdůležitějšími nástroji byly těžké sekery, ruční obloukové pily a dřevěné klíny. Kácení stromu byla nebezpečná práce, která vyžadovala velkou zkušenost. Jakmile strom padl, museli ho zbavit větví a pomocí speciálních nástrojů s háky, kterým se říkalo loupáky, z něj oloupat kůru. Oloupané dřevo totiž v lese lépe schlo a bylo lehčí pro další dopravu.

Zima byla obdobím, kdy se vytěžené dřevo dostávalo z hlubokých lesů dolů do údolí. Protože v té době neexistovaly žádné stroje, využívali lidé sílu zvířat a kluzký sníh. Dřevo se nakládalo na speciální dřevěné saně zvané šmejčky. Pokud byl terén mírnější, zapřahali se do práce koně nebo volské potahy, které těžké kmeny vlekly k nejbližším potokům a řekám. Práce na zledovatělých cestách byla velmi riskantní a vyžadovala od dřevorubců velkou sílu a obratnost, aby náklad v zatáčkách udrželi.

Jaro přinášelo poslední a nejnapínavější část dřevařského roku, kterou bylo plavení dřeva. Když začal tát sníh a hladiny potoků stouply, vhažovali dřevorubci připravená polena do vody. Aby se dřevo v kamenitých korytech nezaseklo, museli plavci s dlouhými tyčemi v rukou neustále hlídat břehy a uvolňovat zácpy. Na větších řekách se kmeny svazovaly do obrovských vorů, na kterých voraři pluli i mnoho dní až do daleké Prahy. Ve Zdíkově a okolí lidé dřevo také zpracovávali doma. Vyráběli z něj šindele na střechy, dřeváky nebo nábytek, aby si během dlouhých večerů přivydělali.

Velkozdíkovské panství bylo na lesích a dřevu založené, neboť jeho majetek zasahoval až na dnešní hranice s Německem. V jeho správě byly obce Bučina, Kvilda nebo Hrabčecí huť (dnes již zaniklá osada mezi Kvildou a prameny Vltavy).

Chtěli byste být voraři nebo dřevorubci? A znáte nějakou pohádku, kde se postavy drvoštěpů objevují?

Jak se jmenuje pohádka o dřevorubci, který nemůže mít se svou ženou dítě, a tak vykope pařez a opracuje ho sekerou, aby vypadal jako malé dítě? Doma ho pak oživí, čímž začíná známé dobrodružství o nenasytném dřevěném klukovi...

Jeden dřevorubec také ztratil v lese Jeníčka a Mařenku...

A Dr. Voštěpa znáte určitě z pohádky *Lotrando a Zubejda*. A určitě i písničku z pohádky.

Pod dubem, za dubem

tam si ?? tě počítáme,

pod dubem, za dubem

tam tě voškubem!

Loupežníci z povolání,

to jsou páni, to jsou páni.

Loupežníci z profese

nejlepší jsou v okrese.

7. Doplňte chybějící předložku do písničky.

Přicházíme k dalšímu stavení, u kterého už můžeme říct, jak se mu říká. Kdo si vzpomene?

Má „hrníčkový plot“.

Prohlédněte si jednotlivé hrnky a ukažte na ten, ze kterého by se vám nejlépe pilo kakao.

Najdete někde na domě dva koníčky? A jelena?

Další dům vypadá z jedné strany obyčejně, ale když se na něj podíváte o minutu později z druhé strany, budete překvapeni. Je překrásný!

Další písmenko na nás čeká na dalším křížku. Kdo u něj bude první?

8. Jak se jmenovali Anna a Václav?

Přicházíme k meteorologické stanici a také k zahradnictví. Stále se držíme asfaltové cesty a odbočíme doleva.

Naše další zastavení bude patřit kaplička a vodička. Prý je léčivá...

Pověsti o zázračné **studánce na Lizu** pocházejí již z 18. století. Slovo „liz“ či „líz“ znamenalo ve staré češtině lesní průsek, jímž se stahovalo dřevo z vyšších poloh, v tomto případě zejména ze svahů hory Hrb.

Na přelomu 18. a 19. století stála u studánky dřevěná bouda, po roce 1803 dal tehdejší majitel panství na tom místě postavit roubenou kapličku. Současnou kapli Narození Panny Marie poručil u zázračné studánky postavit v roce 1852 opět František Antonín hrabě Thun-Hohenstein. Do kaple byla umístěna soška Panny Marie Klatovské darovaná klatovskými kněžími. K poutnímu areálu patří také kamenný kříž, studna (místo původní otevřené studánky) s pumpou za kaplí i lavice před kaplí.

K léčivé vodě se vztahuje mnoho pověstí, my pro vás vybrali tuto.

Vypráví se, že u Mikšů na Pláních měli jediné dítě – dcerušku Lízu. Jenže měla celé tělo poseté nehojícími se boláky. Žádné léky nepomáhaly. Jednou šla Mikšová z kostela a cestou potkala neznámou stařenu, která jí poradila, aby dítě omyla vodou ze studánky U Lizu. Žena se tam hned druhý den s dcerou vypravila, a i když bylo chladno, dítě vodou omyla. Také druhý den putovala s dcerkou ke studánce... A všechny rány jí skutečně zmizely.

Další pověst vypráví o mladé slepé ženě. Jednou se jí ve spánku zdálo, že má jít ke kaplička U Lizu, aby se uzdravila. Nechala se tedy ke studánce doprovodit. Když si omyla oči v chladivé vodě, zrak se jí navrátil.

U studánky jsou sice hrníčky, ale kvalita vody není pravidelně kontrolována, takže rozhodnutí o požití necháme na vás. My požili a nic se nestalo. Žádný zázrak se nekonal. Ale ani prů... Dokončete slovo. Správně: průšvih.

Vidíte o kapličku opřený dlouhý smeták? K čemu asi slouží?

Zjistěte z naučné tabule, jaké stromy rostou v zámeckém lesoparku.

9. Který strom má zastoupení 9 %?

(stačí rodové jméno)

Ťapejte lesíkem po asfaltce z kopce k prvním stavením v obci.

Pokud trasu půjdete v březnu, podívejte se napravo. Kvetou zde bledulky. Koukat, obdivovat, ale netrhat. Už proto, že jsou bledule jedovaté. Způsobují nevolnost, zvracení, průjem, zvýšené slinění a celkovou slabost.

Přejděte potok a podívejte se napravo. V dálce stojí hájovna. Poznáte lesní zvířátka, která se před ní pasou?

Znáte nějakou pohádku o myslivcích? Co třeba o hajném, který jezdil na jelenu Větrníkovi?

Jak se jmenoval hajný?

Šupajdíme stále dál a dál. Víme, že už vás bolí nožičky, ale třeba vás energií nabijí zvířátka, kterých je zde opravdu hodně. Vidíte kravičky? Kočičky? A o kousek dál koničky?

Znáte nějakou písničku, ve které je opravdu hodně domácích zvířátek? Jednu pro vás máme. Jmenuje se *Když jsem já sloužil*.

Zaspívejte si ji, než dojdete k rybníčkům na levé straně.

Vyšla vám poslední sloka stejně? Nezapomněli jste na něco?

Když jsem já sloužil poslední léto,

vysloužil jsem si děvčátko za to.

To děvčátko jak poupátko

a ty boty do roboty

a ten vůl jako kůl

a ta kráva mléko dává

a to tele hubou mele

a ten vepř jako pepř

a ta husa chodí bosa

a ta kačka bláto tlačká

a to kuře krákoře, běhá po dvoře

má panenka stele postel v komoře...

Nalevo vidíte rybníčky. Hlíďají je vodník, žabka i volavka. Jsou ale na soukromém pozemku, tak obdivujte jen z dálky.

Ještě pár minut a budeme pod kopcem v obci. Na první křižovatce se vydáme doleva. A pak zase doleva.

Za domem čp. 93 to ovšem zakroutíme doprava. Míjíme stavení s venkovním teploměrem a také krásně nazdobený dům čp. 103.

Jsme u dalšího rybníčku, ke kterému nemůžeme jít. To nevádí. Přehupkáme potok a vydáme se podél něj doleva.

Cestička nás vede nás kolem sokolovny, sportovního hřiště a školy.

Naše poslední dnešní zastavení je u hasičárny nalevo.

Najděte znak Sboru dobrovolných hasičů Zdíkov a zjistěte z něj, kdy byl ve Zdíkově založen.

10. Opište poslední číslici.

Nyní se podívejte na černou orlici a bílý pás, která má přes prsa. Je to podobný pás, jaký najdete ve znaku obce Zdíkov.

Mrkněte do své doplňovačky. Copak to na vás kouká z tajenky? Je to zvláštní slovo, které se vztahuje k heraldice a také právě (nejen) k místnímu znaku.

Jde o pásek ve tvaru půlměsíce nebo luku, který je položený přes hrud' a křídla orlice. Není úplně jasné, kde se vzal, ale historici se domnívají, že šlo původně o kovové kování, které zpevňovalo dřevěné štíty, na kterých byla orlice namalovaná.

I když možná ztrácíte dech, síly a trpělivost, pokuste dojít na hlavní cestu. Před vámi je už ostrov, který dobře znáte, a také zámek, u něhož vaše putování začalo a také končí.

Máte vyluštěno. Děkujeme, že jste s námi šli, a také děkujeme obci Zdíkov za pomoc s výletem a jeho poskytnutí všem výletníkům ZDARMA.

Doufáme, že se vám to dneska na výletě s tajenkou líbilo. Přejeme šťastnou cestu domů a těšíme se zase někdy na našich tajenkových trasách na viděnou! ☺

Tip navíc:

Cestou domů určitě navštívte půvabný kostel svaté Ludmily na druhém konci obce (za obecním úřadem). Byl postaven v letech 1921 až 1922 ve stylu pozdní secese. Je jednoduší, s půlkruhovým presbytářem a s osmibokou věží s hruškovou bání v průčelí. Oltářní obraz svaté Ludmily a svatého Václava vytvořil v roce 1922 malíř a restaurátor Josef Hübsch. Místo pro stavbu tohoto kostela bylo vybráno šťastně, a tak kostel tvoří výraznou dominantu obce.

